

SIEDEM ZBORÓW - LIST DO ZBORU W PERGAMIE

(Ciąg dalszy)

„A do anioła zboru w Pergamie napisz” - Obj. 2:12

Per jest rodzajnikiem wskazującym i dość często znaczy bardzo. Ga lub gee [twarde g] jest ziemskie. Dlatego też nazwa Perga (Dz. Ap. 13:13) znaczy bardzo ziemski. Zatem Pergam oznacza ziemskie wywyższenie, dlatego też nazwa ta została dana cytadeli w Troi.

Pergam za dni Jana, do którego ten list był kierowany, był znanym miastem rzymskiej prowincji w Azji. Tutaj został udoskonalony pergamin. Miasto posiadało dwieście tysięczną bibliotekę tomów, a także sławną świątynię mitologicznego bóstwa, Eskulapa, który do dziś jest symbolem medycyny.

Początek Pergamu to czas, gdy Konstantyn rzekomo obejmuje chrześcijaństwo. Ono staje się tak popularne, iż wkrótce zostaje nominalną religią narodów. Kościół tego okresy był nadzwyczajnie wywyższony, ale tylko z ziemskiego punktu widzenia, gdyż był „wywyższony na ziemi”.

Ustały prześladowania, a polityka Cesarza stała się polityką zarówno kapłaństwa jak i ludu. Nominalny chrześcijański kościół wkrótce został wypełniony misją powszechnego służenia tłumom. Jeden z historyków powiedział, że wielka gorliwość wielu mężczyzn, czystość ich życia, wiele tłumaczeń i wyjaśnień Pisma Świętego, wewnętrzne piękno i wartości chrześcijaństwa skonstrastowane z pogaństwem musiały mieć wpływ. Jednak jest oczywiste, że najgłówniejszymi powodami na nagły i wielki wzrost nominalnego kościoła było pragnienie zadowolone wielkiego cesarza i jego następców.

Wiele pogańskich filozofów uważa, że była to polityka łączenia religii mająca na celu złączenie chrześcijaństwa i pogaństwa, i to oni odnieśli jedyny sukces. Wielu próbowało „stworzyć religię pośrodku pomiędzy starożytnymi teologiami a nową doktryną, która obecnie została propagowana w imperium. Przekonali się, że te same prawdy, które Jezus nauczał przez cały czas zostały ukryte przez duchownych bogów pod zasłoną różnych uroczystości, bajeczek i alegorycznych wyrażań.” Stara teologia miała pewną liczbę głównych bogów, z wieloma półbogami dwóch płci. Poganochrześcijanie [gdyż tak można by nazwać połączenie tych dwóch grup] zdecydowali stworzyć listę nowej teologii. W tym czasie powstała doktryna o trzech

Bogach -Bóg Ojciec, Bóg Syn i Bóg Duch Święty, a także bóstwo Marii. W celu stworzenia listy odpowiednio długiej do długiej listy pogańskich bóstw, kanonizowano zmarłych apostołów i niezliczoną liczbę męczenników, aniołów, itd., rzeczywistych i wymyślonych.

O tym okresie napisano: „Poganie usiłowali zaspokoić swoich bogów poprzez publiczne procesje i błagania, a teraz zaadaptowano je specjalnie do chrześcijańskiego uwielbienia. Zaczęto świętować w licznych miejscach z wielką pompą i wspaniałością. Cnoty, które dawniej zostały przypisane pogańskim świątyniom, do ich oczyszczeń [ceremoniały oczyszczania wodą, itd.] do posągów ich bogów i bohaterów, teraz zostały przypisane chrześcijańskiemu kościołowi - by czcić pewną formą modlitwy i także modlitwą do obrazów świętych ludzi.”

Encyklopedia Bratanica podaje zapis: „Skłonność niegrzecznych i niewykształconych konwertytów z pogaństwa w utrzymaniu ich starych świątecznych obrządków została jako niezwykła. Dlatego też wydało się to konieczne by zaadoptować stare użycie w nowym uwielbieniu, a nie obalać je zupełnie.”

Czujemy się bezpieczni w podkreśleniu, że wszystkie podłe doktryny, które nasyciły papieski kościół, i które nadal przenikają do protestantyzmu, miały co najmniej początek w tym okresie.

Ponadto wszczepiono również filozofię Platona, jako pasożyt w biblijnych źródłach. Ten podły grzyb zasadzony przez Szatana w Edenie [1 Moj. 3:4], podlany przez Egipcjan i pielęgnowany przez pseudo-chrześcijan, zrodził żniwo błędu i wydycha śmiertelny promień niczym. Niektóre z tych prawowitych owoców, które nie mogłyby istnieć to: czyściec, wieczny grzech, wieczne męki, kult Marii, uwielbienie świętych, reinkarnacje, mahometanizm, swedenborgianizm, mormonizm.

Wiadomość do Pergamu rozpoczynają słowa: „Mówi ten, który trzyma miecz obosieczny”. Jest nim sam Jezus Chrystus. To wydaje się, że ta mała grupa wiernych dręczona z każdej stron przez wroga, gorliwie spogląda wśród wszelkiego hałasu i konfliktu na Przywódcę, ale nagle wielki Przywódca ukazuje się obok nich wymachując mieczem i krzyżąc: Trzódka, uwaga!

Miecz obosieczny to słowo Boże [Efez. 6:17; Żyd. 4:12]. Ta broń jest ukształtowana poprzez obronę i walkę. Jest ostry, a gdy jedna strona jest przedstawiona wrogu, to druga go rani. Chrystus dał go Kościołowi, by mogli go używać w swojej służbie. Niestety ma ten, który używa ją nieumiejętnie. Słowa naszego Pana to ostrzeże dla żyjących w tym wieku, którzy używali tą broń nieumiejętnie.

„Znam uczynki twoje” tzn. że było ich wiele. Wierni tego okresu ciężko pracowali i byli gorliwi w wielu trudnościach. „I wiem gdzie mieszkasz, tam, gdzie jest tron szatana”. Dom i imiona pochodziły od chrześcijańskiego papiestwa. „A jednak trzymasz się mocno MOJEGO IMIENIA i nie

zaparłeś się wiary we mnie.” Ich wierność jest szczególnie zapisana ze względu na otaczające ich przeciwieństwo. W tym czasie było wiele przeciwieństw niż kiedykolwiek. Światło zostało przyćmione przez słowa i prawda pełne sofistyki. Podczas tego okresu zrodziły się pytanie: „Kto jest największy?” Kapłani Rzymu, Antiochii, Aleksandrii i Konstantynopolu lub też patriarchowie jak sami woleli by ich nazywać, przyjęli stopień wysokiej pozycji nad innymi, powstała również między nimi długotrwała walka. Ostatnia wyższość została ukazana pomiędzy Rzym a Konstantynopolem. Nominalny kościół został podzielony na dwa głównie ze względu formy czci. Bałwochwalcy będący pod biskupem Rzymu, którzy otrzymał imię papieża [łac. Papa – ojciec] kiedy przeciwnicy tej formy uformowali Kościół Grecki pod Patriarchą [głównym ojcem] Konstantynopolu. Pamiątka tej kontrowersji pozwoli nam zrozumieć następujący fragment:

„Trzymasz się mocno MOJEGO IMIENIA (...) nawet w dniach, kiedy Antypas, świadek mój wierny, został zabity u was, gdzie szatan ma swoje mieszkanie.” Anty, grece oznacza przeciwko, pas – ojciec. W naturalny sposób tworzenia słów, Antypas ewidentnie znaczy przeciwko ojcu lub też przeciwko papieżowi lub patriarchom. Tak jak używamy określenia Antychryst jako przeciwnik Chrystusa. Zatem staje się to oczywiste, że tutaj Nasz Pan nakazuje wiernym, którzy „trzymają mocno” szczególnego imienia naszego „Ojca” w posłuszeństwie jego nakazów. „Nikogo Ojcem nie nazywajcie” w przeciwieństwie do rozwoju i ustaleń papieżstwa, z jego obecnymi herezjami w klasie świętych i objawienia ojców [Mat. 23:9], którym został nazwany kościół – lub wszechmogący dolar – lub też miłość do czci i swobody, oświadczając większą świętość, przywileje i autorytety dla pokazania Słowa Bożego. „Ale mam nieco przeciw tobie, bo masz tam takich, co się trzymają nauki Balaama, który pouczył Balak, jak podsunąć synom Izraela sposobność do grzechu przez spożycie ofiar składanych bożkom i uprawianie rozpusty.”

Od 22 rozdziału księgi Nahuma jest opisana historia Balaama. Król Midianitów i Balak, król Moabu byli niezdolni by pokonać Izraelczyków. Wynajęli Balaama by prześladował Boży lud. Jednak uznał to za niemożliwe wiedząc, że byli pod łaską i opieką Pana. Z tego względu doradził Balakowi by poprowadzić ich ku grzechowi. Owo zwycięstwo doprowadziło to zniszczenia 24 000 z nich.

Z tego przykładu powinniśmy z łatwością zauważyć duchowe znaczenie nauki Balaama. Bluźniercze doktryny o wiecznych mękach i nieustające dowody na grzech i grzeszników, fikcja krótkiego czasu od łoża śmierci do nieba czy też pokrewne fantazje były zawsze „przeszkodą” dla kościoła. Hołd oddany pogańskim rytuałom, ceremoniom, świętom itd. Wpłynęły na chrześcijańskie modlitwy do zmarłych, święconych miejsc, dni i ludzi. Związek z ziemskimi mocami i tymi, którzy czynili owe rzeczy, w naszym zdaniem jest służbą dla Baalama.

Doktryna Nikolaitów, zauważana w liście do Efezjan, rozwinęła się w tym wieku i była od tej pory dla kościoła ogromnym brzemieniem. Nikolaita to zdobywca ludzi. W kościele Rzymskim, laicy i

ludzie byli podlegli papieżowi, zarówno w duchowych jak i ziemskich sprawach, ponieważ ziemscy zdobywcy mieli marzenia by tego żądać. To w porównaniu z pełną wypowiedzią Chrystusa jest jeden Pan, jeden Pośrednik, jeden Ojciec, „a wszyscy jesteśmy braćmi”. [Mat. 23:8-12]. Zalecenie „Badajcie Pisma” tak jak „głoszenie dobrej nowiny” było dla wszystkich, którzy otrzymali Ducha Świętego. A jeżeli ktoś nie ma Ducha Chrystusowego to nie należy do Niego, jedynie może być ślepym wodzem dla ślepych.

„Upamiętaj się więc; a jeżeli nie, przyjdę do ciebie wkrótce i będę z nimi walczył mieczem ust moich.”

Zauważmy, że jest tu użyty podmioty domyślne ,ty', ,nimi' są dość podobnego do podmiotów ,ty' i ,ich' z 1 Tes. 5:1-4. Pan Jezus mówi bezpośrednio do swojego Kościoła jako ,ty, Ciebie', a do tych ze świata jako ,ich, nimi'.

Przyszedł do swoich, nosi ich na skrzydłach orłów, na pustkowiu by w pewnym sensie wyprowadzić ich z Babilonu. [Obj.12:14] „do jej miejsca, gdzie ona jest karmiona.”... z twarzy węża szatan. Pan przychodzi do nich – do Babilonu, z mieczem i przez owy miecz są rozdzieleni pomiędzy dwa kościoły Rzymski i Grecki. „Kto ma uszy, niechaj słucha, co Duch mówi do zborów. Zwycięzcy dam nieco z manny ukrytej i kamyk dam mu biały, a na kamyku tym wypisane nowe imię, którego nikt nie zna, jak tylko ten, który je otrzymuje.” Manna nawiązuje do historii Izraela na pustyni. Ukryta manna odnosi się do złotego wiaderka pełnego manny, umiejscowionego w Arce Przymierza jako pomnik wierności Jahwe, który prowadził i karmił lud na pustkowiu.

Jest to zobowiązanie do kościoła w Pergamie, aby ten, kto pilnuje cielesnego Izraela w ich podróżach, także troszczył się o nich podczas męczącego biegu, który miał się rozpocząć.

Oczywistym jest fakt, że manna przedstawia duchowy pokarm, Słowo Boże. Może niektórzy niebyli w stanie zobaczyć głębsze znaczenie, iż nie odnosiło się to do pisanego słowa, ale do żywego Słowa. Prawdziwy Chleb Żywota przyszedł na ziemię by złożyć życie za cały świat [Jana 6:47-51].

Była to obietnica wobec spustoszenia i śmierci, życia, które powinno być ukryte – od wszelkiej mocy prześladowania – z Chrystusem, w Bogu. „Kamyk dam mu biały, a na kamyku tym wypisane nowe imię, którego nikt nie zna, jak tylko ten, który je otrzymuje.”

Co za zapewnione błogosławieństwo dla Kościoła podczas tych 1260 lat prób, jako wyrzutkowie ze świata, oznaczeni jako heretycy przez nominalny kościół, by dać zrozumieć, że Boska pieczęć była nad nimi, by zapamiętać, że „Bóg wie, którzy są jego”.

Sygnet lub pieczęć najwyraźniej odnoszą się do emblematów władzy 1 Moj. 41:41,42; 1 Król.

21:8; Est. 3:10-12, 8:2-8. Pieczęć, sygnet są używane by przedstawić, że jego właściciel zainwestował w tego, który nosi jej odcisk. Dlatego jest to jedno z niezwykle wielkich i cennych obietnic współdziedziectwa z Chrystusem, danym tylko dla zwycięzców.

Kolor kamienia wskazuje na czystość panowania. „Berło prawości jest berłem twego królestwa”. Jednakże cenny klejnot, został uczyniony dużo więcej ze względu na jego użycie, dlatego to był symbol dla tych, którzy zostali wysoko uszanowani Agg. 2:23, PnP. 8:5, 6.

Imię na pieczęci jest również znaczące. Wierzymy, że jest to imię zapewnione przez naszego Pana kiedy będziemy z nim obejmować władzę i rozpoczniemy panowanie. Teraz to imię uwidacznia członków jego ciała, ponieważ panowanie już się rozpoczęło. Imię szczególnie pocieszające dla prześladowanych świętych podczas rządów Antychrysta.

W imię naszego umiłowanego KRÓLA KRÓLÓW, PANA PANÓW

W.I.M.

=====

— Czerwiec 1882 r. —